

Vivi Kiær (KF):

Jo, men man kunne jo have lyst til at tage hul på rigtig, rigtig mange ting, men jeg må ligesom prøve at holde fast på, at vi lige nu står og diskuterer et beslutningsforslag om fixerum. Det afleder så, at man egentlig gerne vil diskutere et andet forslag, som vi har vedtaget, noget mere. Det må vi så diskutere en anden gang. Det, vi diskuterer her og nu i dag, er fixerum, og det siger vi fra konservativ side nej til.

Kl. 16:47

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre til næste ordfører, som er fru Lone Dybkjær fra Det Radikale Venstre.

Kl. 16:48

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Som en lille kort videreførelse af det her vil jeg sige, at jeg håber, at vi ved en anden lejlighed kan diskutere de her ting og måske også – i lyset af det, fru Vivi Kier så klart siger efter de der forsøg i Hamborg, eller hvor det nu var – gå ind for lægeordineret heroin. Og så kunne vi måske tage en diskussion af det, for det ville da selvfølgelig i sig selv betyde noget, hvis vi kunne udvide det.

Kl. 16:48

Jeg vil gerne fortælle, hvad vores målsætning er – for nu at komme til det, jeg selv havde tænkt mig at sige ud over den bemærkning til fru Vivi Kier. Det handler selvfølgelig om, at vi får de enkelte narkotikamisbrugere ud af deres misbrug, hvis det overhovedet kan lade sig gøre. Hvis ikke det kan lade sig gøre, handler det om at mindske smerten. Det synes jeg også i sig selv er en opgave.

Jeg synes, at målsætningen skal være at få narkotikamisbrugere ud af deres misbrug, og kan det ikke lade sig gøre, må vi mindske smerten. Det er måske sådan set også lidt det, som det her forslag drejer sig om. Det handler om at mindske smerten for dem, som vi nok ikke kan helbrede, altså for dem, der har det aller mest dårligt i det her samfund.

Så er der mange, der har snakket om en hel masse glidebaner, og om man kan stå fast på dem eller ikke stå fast på dem og alt det der. Den semantiske diskussion skal jeg ikke kaste mig ud i, men blot sige, at livet jo består af en række dilemmaer. Vi kan jo ikke altid finde den ideelle løsning på tingene, og derfor må vi somme tider sige, at vi må løse det så godt, vi nu kan, og så prøve at sikre, at der ikke skabes yderligere pro-

blemer. Jeg vil godt sige, at det her med etablering af fixerum er et af de her dilemmaer. Skal vi etablere dem, eller skal vi ikke etablere dem? Hvordan kan vi praktisk gøre det, og hvordan kan vi komme videre med det?

Når vi er medforslagsstillere af det her, er det, fordi det handler om at mindske smerten. Og så handler det altså også om at sikre, at vi prøver at minimere de åbne arealer med fixerum, der er blevet etableret, for at sige det ligeud. For det er jo også vigtigt, at vi sikrer, at mennesker kan leve i de her områder. Og nu snakker jeg om de mennesker, der ikke nødvendigvis er narkotikamisbrugere. Der vil jeg sige at det gælder om at finde en løsning.

Til det her med, at det så skal føre til legalisering, vil jeg sige, at jeg synes, det er uanstændigt at tage fat på den diskussion, for at sige det ligeud. Der er ikke nogen partier, der går ind for en legalisering af de hårde stoffer. Og derfor er der ingen grund til at komme med de der udsagn om, at vi lige nu taler om de hårdest belastede, men at det bare er et skridt på vejen. Nej. Jeg synes, det er meget uanstændigt at sige det. Det er ikke et skridt på vejen, det her er et spørgsmål om at prøve på at hjælpe nogle mennesker, der er kommet i nød. Og jeg vil endnu en gang understrege, at det for vores vedkommende ikke drejer sig om legalisering; det drejer sig udelukkende om at hjælpe nogle mennesker.

Der er så nogle, der har været inde på spørgsmålet om den hurtige løsning, og at vi derfor hellere må trække i arbejdstøjet. Altså, jeg tror ikke, at der er noget af det her, der er hurtigt, ikke på nogen måde. Det er der vel ingen der har beskæftiget sig med det her område der kan påstå. Jeg kan ikke se, at det ene udelukker det andet. Jeg kan ikke se, at vi ikke både kan være i arbejdstøjet og prøve at finde nogle langsigtede løsninger, altså samtidig prøve på at finde noget, der ikke er en hurtig løsning, men som måske kan være en umiddelbar hjælp – noget, der kan mindske smerten.

Hvad angår det her med, at det er et dårligt signal over for ungdommen, at vi nu legaliserer noget, vil jeg sige: Vi legaliserer ikke noget med det her, men vi erkender bare, at livet totalt set ikke er sådan sort og hvidt, og at vi må prøve på at hjælpe nogle mennesker. Og hvis man endelig vil begynde at kigge på det her med de unge mennesker, har vi da – hvis man endelig vil se sådan på det – skabt et sted, hvor man må sige: Prøv at gå derhen og se, hvad det kan føre til. For det er ikke muntert at se på de mennesker,